

Arrest

nr. 220 326 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. TUCI
Guldenvlieslaan 21 bus 5
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. TUCI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen op 1 februari 2018 het Rijk binnenkwam legde op 23 mei 2018 samen met A.L., een vrouw met de Roemeense nationaliteit, een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 24 juli 2018 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 20 november 2018 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*"De heer / mevrouw :
naam en voornaam: [O.A.]
[...]
nationaliteit: Albanië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

[...]

(x)2° in volgende gevallen :

[...]

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]

Aan de hand van het voorgelegde paspoort kan betrokkene niet bewijzen dat hij de termijn van 90 op 180 dagen gerespecteerd heeft: er is geen recente binnenkomststempel in het paspoort. Volgens de verklaring op eer van betrokkene zou hij sinds 01/02/2018 in ons land verblijven. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat er een ontvangsbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning en/of een huwelijks-aangifte werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Uit de ontwikkeling van zijn middel blijkt dat hij ook de schending van de materiële motiveringsplicht wenst aan te voeren.

Hij verschafft de volgende toelichting:

“Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig;

Dat de draagkracht sla[a]t op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretat[ie] van de wet), de feitelijk aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid) ;

Dat in casu de bestreden beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak, zodat er sprake is van een stereotype motivering ;

Dat de Raad van State meermaals stelde dat een stereotype motivering geenszins een adequate motivering uitmaakt in de zin van artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen;

Dat dit eveneens het standpunt is van het Hof van Cassatie ;

De bestreden beslissing maakt geen melding van de verblijfsaanvraag dd. 23.03.2018 d[ie] verzoeker indi[e]nde tesamen met zijn partner;

De bestreden beslissing maakt slechts melding van een wettelijke samenwoning;

De overheid is bij de beoordeling niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens; Zij is dus onredelijk tot haar besluit gekomen;

Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen vereist zijn;”

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers geduïd dat toepassing werd gemaakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder heeft tevens uiteengezet op basis van welke overwegingen hij besloot tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij heeft hierbij uiteengezet dat verzoeker langer dan negentig dagen over een periode van honderdtachtig dagen in het Rijk verbleef of

er niet in slaagde aan te tonen dat hij deze termijn niet overschreed. Hij heeft ook aangegeven het feit dat verzoekers partner in België verblijft in aanmerking te hebben genomen en toegelicht waarom hij oordeelde dat de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geen belemmering vormen om de bestreden beslissing te nemen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Aangezien in de motivering van de bestreden beslissing verzoekers persoonlijke situatie wordt uiteengezet kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van een stereotiepe motivering. Ten overvloede dient bovendien te worden gesteld dat indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat verweerder niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding en op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat verweerder uit het oog verloor dat hij op 23 maart 2018 een verblijfsaanvraag indiende. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat verzoeker nalaat zijn bewering als zou hij een verblijfsaanvraag hebben ingediend met stukken te staven. Ook uit het neergelegde administratief dossier blijkt niet dat een verblijfsaanvraag die verweerder verhinderde de bestreden beslissing te nemen of die diende te worden betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing werd ingediend.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 06.02.2001, nr 93.104)

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28.01.2008, nr 179.021);

Het rechtszeker[.]heidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11.01.2007, nr 166.563);

Verzoeker heeft op 23.03.2018 een verblijfsaanvraag ingediend samen met zijn partner;

Hij viel dus uit de lucht toen hij een bevel om het grondgebied kreeg d[at] niets vermelde omtrent zijn aanvraag dd. 23.03.2018.

De partners verklaarden wettelijk samen te wonen op 23.05.2018.

Noch op 13.07.2018, noch op 23.03.2018 noch op 23.05.2018 werd hem enige opmerking gemaakt omtrent zijn verblijf;

Hij wachtte op een beslissing in het kader van zijn verblijfsaanvraag...

In de plaats werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 20.11.2018;

Het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel zijn manifest geschonden."

2.2.2. De Raad kan slechts herhalen dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij op 23 maart 2018 een verblijfsaanvraag indiende en dat derhalve, nu niet wordt aangetoond dat het gegeven op basis waarvan hij zijn argumentatie ontwikkelt enige grond heeft, niet kan worden besloten dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet, het vertrouwensbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel werden geschonden. Aangezien verzoeker stelt dat zijn partner een burger van de Unie is kan trouwens niet worden ingezien op welke basis hij meent dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op vreemdelingen die een gezinshereniging nastreven met een derdelander, in casu van toepassing zou kunnen zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij stelt het volgende:

"Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

"Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie;

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu stelt de bestreden beslissing zonder de minste afweging tussen de belangen van verzoeker en de belangen van de samen[...]leving dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet om op een later tijdstip lega[a]l naar [B]elgië terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven;

De Raad dient vast te stellen dat de inmenging niet de door artikel 8 EVRM opgesomde doelen nastreeft;"

2.3.2. Daargelaten de vraag of het feit dat verzoeker verplicht wordt het grondgebied van een Staat waar hij nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden werd toegelaten of gemachtigd te verlaten moet worden beschouwd als *"een inmenging"* van de overheid in zijn privé- of gezinsleven dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing in ieder geval een wettelijke basis heeft in de Vreemdelingenwet en dat het laten respecteren van de bepalingen van deze wet nodig is ter bescherming van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land. Aangezien verzoeker niet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd gemachtigd of is toegelaten, er niet aannemelijk wordt gemaakt dat hij alleen in België een gezinsleven met zijn partner kan hebben en de bestreden beslissing hem niet verhindert om opnieuw naar België te komen eens hij zich administratief in regel heeft gesteld kan ook niet worden besloten dat de bestreden beslissing een disproportionele maatregel is. Daar verweerder uitdrukkelijk heeft verwezen naar het tijdelijk karakter van een eventuele scheiding kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn bewering dat geen belangenafweging werd doorgevoerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK